

מסורת הש"ס

[צ"ק כ. עמ"ש על הגליון
ס. הערוך], (צ קדושין כו.
קמן פו.), (ג קדושין כו.,
ד רש"ל מ"ז,

תורה אור השלם

- עֲשִׂיר בְּרָשִׁים יִמְשׁוּל
בְּד לָוֶה לְאִישׁ מִלֹּוה:
משלי כב ז

הגהות הב"ח

- (ג) גמ' שדי מבורה קד שדי
ורנה קר: (ז) רשב"ם ד"ה
חוקיקן דהיה: (ג) ד"ה
קמברא וכו' בכל ענין
יני: (ד) תוס' ד"ה דל וכו'
בעינא בשטרס איקני ווא
נינא: (ה) ד"ה כתב וכו'
שאר שטרות לא משמע:

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו גרשום

שנים; דיני גולה.
 מואל וקורנא; הדרי בי
 שמשמעות; דאמר לעיל
 רב אין מחזיקין;
 טעמיהו אמרי.
 כסח דל כתיב;
 דאמר לעיל
 מוני הוא דקא
 ולא משום דמחזיק
 בה; לא צריכא
 אחריתי
 והחזיקה באחרת
 לא הויה חזקה

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ודייני גולה: שמואל וקרנא צפרא ראשון דסנהדרין (דף פ' ע"א:)
מחזיקין. (ג) והיה לה למחות: **מסכתא אמרי.** היכא דהויא מקלפת חוקא
 בחיי בעלה ושלש לאחר מיתתו העביל כמו שפירש רב יוסף לעיל [ג:] התם
 הוא דמסתברא דמחזיקין דהא רב גופיה ה"ק לעיל [סא] אשת איש לריבא

למחות דמשעטע למחזיקין ומיהו דייק
גולה (א) צכל עניינן פליגי אדרב:
דברב יוסף. גמרא הוא שקילר דברי
רב אצל רב לא הזכיר ר' יוסף שערי
קדם לו רב הרבה דרוש: מין אדום
לה מונוי. מהבעל: מונוי הוא דקאכלה.
הכל יודעין דלפירות יורדת והלכך לא
מיחה בעל: דידח לה. צעל קרקע
אחרימי למונות ואפי' הכי לא קפיד
בעל אי אכלה טפי והלכך לית לה
חזקה: ודייק חזקה הוא דלית לה
בלא שטר: הא ר' ר' ים. אם שטר
היה שטר מכירה מצעל הוי מחסה
קיים: לומר. הבעל אע"פ שהקרקע
נקנה בכסף מעות הללו שקבלתי
ממנה לא קני לה הקרקע: לגלוי
וזוי בעינא. מעות הטמיה ממני
ונתכוונתי לגלות לי מעותיה וצחוקת
מעות שלי לקחתים מידה ולא לשם
מכר ולא דעת קנין מכירה
קבלתי' ולא גמרתה קניתי: שם
מיה המורר כו'. ופלווגא הא ר' ר' ים
לקמן. אימא. דוק הכי: הא ר' ר' ים
אם יש לה שטר מתנה דהתם
גמר ונתן לה דליכא גלוי וזוי:
בסחומא. בתי מדרשות שלהן בסוק
התחום היו כדי שיוכלו לזא שם
בשבת מן העיירות שמסביב: א"ל.
היכא דליכא שטר מכירה אפילו
לגלוי וזוי מיכוין קבלת המעות הוי
קנין גמור דלל וזוי מהכא ומיקני
בשטר מכירה דגבי מעות הוא דליכא
למימר קבלת מעות הללו לא ליקני
דלגלוי וזוי נתכוין ולעצמו קבלם אצל
גבי שטר המכירה לא שייך למימר
הכי אלא הרי הוא בשטר מתנה דהלל
מודין בו לקמן דקנתה דמה ריוח יש
לוי בבחינת שטר המכירה אלא ודאי
גמר ואקני לה והא ליכא למימר ודאי
לא כתב לה שטר לא הוה ייבזה וזוי
ולגלוי וזוי נתכוין גם בבחינת השטר

דכל כך לא מסיק איינש אלעמיה: מי לא פגן בו'. וקס"ד דלפ' בשטר מכירה קאמט דקיי בלא נתינת מעות דכיון דכתב לו שטר מכירה אין יכולין עוד לחזור זה בזה ומעות חייב לו הלוקח למוכר: ולא איסמך עלה. דבשטר מתנה מיירי אזל שטר מכר לא קנה: וא"ל רב הונא לרב זכא ומוסיב רב המנונא. לשמואל א' בו'. אלמא שטר מכר נמי קנה ואמתי מאי מילי מעלייתא: הרי זו מכורה לו נסוגה. ואמר ליה רב נחמן לאו אמרינן ההם בפרק ראשון דקדושין [כו]. דרב המנונא מוסיב לה וגם מפרק לה דרך ברייתא דתני שטר מכר קונה במוכר שדחו מפני רעתה קרקע רעה דהיהאל ודאי גמר ומקנה מיד בשטר ומעות ליהוו מלוה גבי דלוקח עד דמבע ליה אזל בשאר קרקעות לא קנו בשטר עד דיהיב וזוי כשמואל ואכתי איכא מילי מעלייתא: ה"ג במסכת קדושין [סג] רב אשי אמר במתנה ביצא ליתן לו בו'. ואחתקפתא דיהך ברייתא דהוה קשיא לשמואל קאי וצא רב רב לומר דהך ברייתא לא בשטר מכר איירי כלל אלא בשטר מתנה ודבר הרגיל הוא שכותבין בשטר מתנה לשון מכר ליפות כחו דמקבל מתנה שאם ירעערו עליו יבא הנותן לפצותו כדין מוכר דלא ליהוי תרעומת עילויה וה"ק שדי מכורה לך וגם נתונה תהיה לך הרי זו מכורה להיות אחריותה על הנותן כדין מוכר וגם נתונה היא ולית בה משום דינא דבר מזל'א דאמרינן צבצבא מצינא (דף קא:) מתנה לית בה משום דינא דבר מזל'א והיינו דאיכא ייפוי כח דמכר ודמתנה: ה"ג ורב אשי אמר במתנה בו'. לזה מן העד. וכתב שטר מלוה ופשיעב נכסיו: לגלויי וזוי הוא. דהייעבד לו נכסיו: דלא משוי נפשיה בו'. אכן סהדי דשום איס' לא ליהיב בראונו עכ"ל לזה לא יכול להפטר בשום ענין והלכך צריכ' למימר לגלויי וזוי הוא דבעי אזל גבי כלל ואפילו קבל עליו אחריות עדיין לא נטרפה מן הלוקח דליהוי

נא.

הא ראייה יש בשטר מתנה. ה"ה דה"מ למימר בשטר הודאה דלא שייך ציה גלוי וזו: דף וזי מהבא ותיקני ליה בשטר. במקום שכותבין שטר היו וקאמר דמקום הזה לא מהניא שמעמיה מידי אע"ג דמהניא במקום שאין כותבין ומיהו אף במקום שכותבין שייך למימר

דנפסקא מינה להיכל דלמור
(ו) צענין בשטרא חיקין ואי צענין
צכספא לאו השטר דקני צכספא אע"פ
שלח כתב לו השטר אי נמי בגון שכתב
השטר תחלה ואח"כ נתנה דמיא דלא
אמר לגלויי זוי הוא דבעי לא קנמה:
כתב לו ע"ה הנייר או ע"ה החרם.
וכן תניא לענין קידושין כתב
לה על הנייר או על החרם אע"פ
שאין בו שום פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"א דלמור
עדי מסירה כרתי דלר' מאיר כיון
שזכרין שחתמו עדים בשטר קידושין
כדלמור בפ"ג דקידושין (דף קמ. עט)
אמר ר"נ בגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמור עדי
חתימה כרתי א"כ לא מהניא חתימה
על דבר שיכול להודיע קדשן בפ"ג
דגיטין (דף כה.) אין כותבין לא על
הנייר כו' א' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרז"ח מוכים מתוכו
כדלמור ברש"י ב"ב (סד דף כד.) גבי
כתב לגרס את הגדולה דלר"מ אפילו
גדולה לא מצי מגרש משום דאין מוכח
מתוכו הי מנייניהו מגרש וא"ת והא
אמר בפ"ג דגיטין (דף כה.) דלא
הכשיר ר' אלעזר אלף בגיטין ולא
הכשיר אלף לאלתר אבל בשאר
שטרות (י) משמע דלא הכשיר אפילו
לאלתר וי"ל דהכי צ"י לומר דלא
הכשיר רבי אלעזר אלף בגיטין
ודכותיהו כמו שזכורה לך דהכא
וכן היא דקידושין דלא נכתבו אלף
לקנות שדה והאשה דומיא דגיטי
שאין עשויין עיקרן לרזיה אלף
להתגרש אבל שטרות העומדים לרזיה
לא² ועי"ל דהכא ובקידושין לא איירי
אלף בכתב ידו כדלמור הוי"א עליו
כתב ידו כו' וזה אטו יכול להודיע
שהיה ניכר שאין לו כתב ידו:
אע"פ שאין בו שום פרוטה.

תימנה דמאי רבנא הוא שוה פרוטה בשלמא גבי קדושין נקט כחז' על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה רבנא היא דאע"פ שאינה מקודשת מתורת כסף כיון שאין בו שוה פרוטה מקודשת מתורת שטר אבל הכא גבי מוכר אפי' יש בו שוה פרוטה אינו קונה מתורת כסף שהרי מוכר נותן שטר ולא לוקחין אותו קרקע נקנה אצב כסף: **ורמיה** כתב בשלשון גמרי בדי' לייפות אפ"ן כחול' להיות אחריות וכו' הנותן כדין מוכר ופ"ה שכתב לו בשטר כל זה שדי מכורה לך וגם שדי נתונה וכתב לשון מתנה משום דינא דבר מצרא וקשה דלמרא בהמקביל (ב"מ דף קסא:) מתנה דלית בה אחריות יש בה משום דינא דבר מצרא^א ועוד קשה לר"ם שדי שדי מרי וזמני למה לי ואורית וכן ר"י דלא מיירי בשכונת שניהן אלא בשכונת מכורה או נתונה וקאמר אפי' בשכנת מכורה צמחנה צקא ליתנה לו והא דכתב בלשון מוכר כדי לייפות את כחו משקבל עליו אחריות"ו וע"ל דשני שטרות כותב לו בדי' לשון מכירה וכחל לשון נתינה ואם יטערך לניטא דבר מצרא ייראה שן נתינה ולא של מכירה ואם תריך לאחריות ייראה של מכירה ועי"ל דאפי' כתיבי תרווייהו בשטר אחד יפה כחו מה שכתב בלשון מתנה לענין הא דמתן לקמן בהמוכר את הבית (דף עב.) דז"ל במוכר אבל צנות נותן את כולו והכי איתא בירושלמי פ"ק דקדושין ועי"ל דנפקא מינה מה שכתב בלשון מתנה שאין תריך ליתן דמים ומיהו קשה לנעטם זה דלמאי צעי בשטר באיקני סגי: **ל"ה** מן העבד ושחררו בו' תימנה דמאי רבנא נקט ושחררו וגרסה פשיטא דאי ליה ליה עליו כלום צעורו תחמיו גם לכשיוצאין אין ליה עליו כלום ויש לומר דסלקא דעמייה דגמרי ומקמייה להו שיקנו בלאו שימסחרו ותגמרו: לא

כר גמר ומקנה שהרי אינו נעשה עצד לזה צהך שטר מכירה
גד לזה לגבי לוקח: שלח רב הונא בר אבא. לתלמידי בית המדרש:
והצעל

עין משפט
נר מצוה

ר"ב א מ"י פ"ג מהל' טוען
הלכה ח סמג עשין לה
יוש"ע ח"מ ס"י קמט סעיף
ט:

מכירה הלכה ו' סמג עשין
א' וס' רמא סעיף א'
מכירה הלכה ו' סמג שם
א' וס' רמא סעיף א'
מכירה הלכה ו' סמג שם
א' וס' רמא סעיף א'

י"ו ה מ"י שם טוש"ע שם
ס"ב:

ה' רמ"ב פ"ב מהל' מלוה
הלכה ח טוש"ע אה"ע
ס' פו סעי' ב:

יְבִינוּ גִרְשֻׁם (המשך)

[illegible]

(א) נראה דש"ל לא קנתה דאמרינן דלגלויי זוזי וכו'. (ב) נראה דש"ל ומשום"ה אי אמרינן דקנתה היינו טעמא משום דלא אמרינן לגלויי זוזי בעי.

٧٠